

Discurs d'investidura 17/6/23

- Consellera de la Presidència
- Alcaldes Cornet, Valls, Camprubí i Junyent
- Diputat (?)
- Regidores, regidors,
- Família, amics, manresanes i manresans que avui ens heu volgut acompanyar

Gràcies a tots i totes per ser aquí.

Ser alcalde del lloc on has nascut és un orgull, un privilegi i una responsabilitat difícil d'explicar. Manresa és la meva ciutat, el lloc on he nascut, he crescut i he viscut sempre. La ciutat del pare i de la mare. De la majoria dels amics. On he estudiat, on he treballat, on m'he format com a persona. On faig vida perquè hi ha tot el que es necessita per viure de manera completa i confortable. I tot plegat en un espai relativament reduït. Som una capital, però alhora la ciutat té una escala humana, tot és a l'abast.

Tenim ben a prop una Anella Verda extraordinària. Hectàrees de bosc, de camps, de regadiu. Del Poal a Viladordis, del Suanya i el Gorg Blau a la Serra de Montlleó, del cim del Collbaix al Mal Balç i als cingles de Rocatinyosa.

Fa pocs dies vaig sortir a fer esport per aquesta Anella Verda, una activitat que m'agrada fer sempre que tinc temps, i que si se'm permet, recomano a tothom. Per fer salut però també per clarificar idees i pensaments que ens ajuden a prendre decisions. Feia un dia esplèndid i la natura regalava una verdor esclatant després de la pluja del vespre anterior. I allà, en un entorn preciós del nostre municipi, tornant a sentir la remor de l'aigua baixant per la riera de Rajadell després de mesos eixuta, rumiava mentre corria. Lluny del brogit, sense soroll, ni trucades, ni nervis, ni tensions. Reflexionar amb la ment oxigenada. Allà vaig pensar sobre les decisions a prendre i sobre algunes de les coses que diré avui.

Vull esmentar ja d'entrada, en la meua primera intervenció com a alcalde, que volem afrontar de cara i sense matisos el missatge rebut a les eleccions del 28 de maig. En primer lloc, com he dit els darrers dies, em preocupa l'abstenció. No podem estar satisfets que més de la meitat de les persones amb dret a vot no s'hagi sentit cridades a participar en aquestes eleccions, en les quals s'escullen els representants a l'administració més propera. Un fenomen, l'abstenció, que té múltiples causes, algunes de supramunicipals, sí, però també d'altres de locals, a les quals no ens podem girar d'esquena. Col·lectivament hem de reflexionar i buscar solucions per tornar a mobilitzar la ciutadania, engrescar-la i que se senti motivada per participar. Assumeixo de manera inequívoca aquest compromís des d'avui mateix.

En segon lloc, és evident que les opcions majoritàries hem perdut una part del suport electoral. Els cinc grups municipals que ocupàvem aquestes cadires en l'últim mandat, entre tots, hem perdut 10.000 votants. Per tant, la ciutadania ens ha donat un missatge a tots plegats, els qui hi érem fins ara, govern i oposició. Queda clar que no tenim un xec en blanc, que no tot el que fem és el que ens demana la gent. I davant d'això, la nostra obligació és afrontar la situació, fer autocrítica, aprendre dels errors i treballar per canviar el que no funciona. Des d'avui mateix hi treballarem.

Una part de l'electorat s'ha quedat a casa, i una part ha donat suport a formacions que no estaven representades en aquest plenari. Un fet també molt significatiu i que ens ha de fer reflexionar. Tenim noves formacions, de signe divers i que representen sectors crítics amb les forces polítiques tradicionals. Ens preocupa que obtinguin representació formacions que donen respostes simples, demagògiques i populistes a problemes complexos. I també això ens ha de fer canviar dinàmiques, modificar polítiques, fer-nos preguntes i trobar les millors respostes. No podem fer com si tot seguís igual.

Tot això és cert, en som conscients i hi treballarem des del primer dia. També és cert que Esquerra va ser la força que va obtenir més suport a les eleccions. Fa 4 anys, vam aconseguir la primera victòria electoral d'ençà de la República per un marge estretíssim. Només 10 vots. Aquest any, vam treure prop de mil vots més que la

segona força. Després del dia 28 teníem, doncs, el mandat de formar govern. Tocava negociar. Fer política. De fet, en aquest consistori, només hi ha hagut una majoria absoluta des de la recuperació de la democràcia, la de l'alcalde Cornet el 1983, i gairebé sempre ha calgut posar-se d'acord i formar governs multicolors. Des de 1979 fins avui ho hem fet moltes vegades.

Si m'ho permeteu, faré un salt vuit anys enrere. 2015. Convergència i Unió obté 9 regidories. Esquerra n'obté 7. Esquerra vota en el ple d'investidura a favor de l'alcalde Valentí Junyent, després de signar un acord d'investidura, i 8 mesos després s'incorpora al govern municipal.

2019, fa 4 anys. Esquerra guanya les eleccions, amb 10 vots de diferència sobre Junts per Manresa. Empat a 8 regidors. Si ningú no pactava, Esquerra era la força més votada i obtenia l'alcaldia. Però vam voler sumar, fer un govern fort, i reeditar el pacte. Esquerra torna a fer alcalde Valentí Junyent, cedeix el primer any d'alcaldia i no és fins el juny de 2020 que qui us parla esdevé alcalde de Manresa.

Podria haver anat més enrere. Esquerra ha votat altres alcaldes. De fet, dels quatre que avui ens acompanyen, i els ho agraeixo especialment, n'ha investit tres: Valls, Camprubí i Junyent, i en diverses ocasions.

Em sembla que hem demostrat, doncs, capacitat per pactar, voluntat de sumar, d'arribar a acords i de construir. No hem parat de fer-ho al llarg d'aquests 44 anys de democràcia.

Fa tres anys vaig tenir el goig de ser escollit alcalde de Manresa per primer cop. Certament les circumstàncies no van ser habituals. Ho feia amb un mandat municipal que ja havia començat un any abans, i tres mesos després de l'esclat de la pandèmia de la Covid-19, la pitjor crisi sanitària en moltes dècades. Per tant, aquell 27 de juny de 2020 anàvem tots amb mascareta i vam traslladar el ple d'investidura fora d'aquest Saló de Sessions, del lloc solemne on té tot el sentit fer aquest acte, per raons d'aforament.

Vull tenir en aquest moment un record per totes les persones que vam perdre, per tothom qui va patir, i per tota la gent que va treballar més que mai durant la pandèmia. Tot va tant de pressa que ja no hi pensem gaire, però no fa tant temps de tot això. I de fet, la pandèmia ha estat amb nosaltres la major part dels 3 anys que he estat alcalde. Les conseqüències encara ressonen i les ferides no estan tancades.

El mandat com a alcalde començava doncs amb reunions de gabinet de crisi dia sí dia també, confinaments i desconfinaments, comerç tancat, horaris restringits, teletreball, distàncies socials, plens municipals telemàtics, cancel·lacions de gairebé tot, vídeo-conferències, dues Festes Majors sota mínims... El funcionament d'aquest Ajuntament, i de tot el món, del tot capgirat. No recordem haver viscut res semblant.

Però vam ser capaços de treballar plegats. De fer pinya. I de pactar tots, els 25 membres d'aquest plenari, un Pla de Reconstrucció que vam desplegar amb força, amb actuacions en diversos àmbits, dotant-lo econòmicament com bonament vam poder. Ens vam arremangar. Va haver-hi consens i treball en comú.

Hi ha una paraula que no he parat de repetir: Consens. És el que he buscat tant com he pogut, durant el darrer mandat. Del primer al darrer dia. Fins l'últim ple, ja en plena campanya, on vam aprovar 7 punts molt importants per unanimitat.

Torno doncs al present. O al passat ben recent. El dia 28 vam ser la força més votada. I tornem-hi. Una opció era anar sols. Qualsevol pacte sense nosaltres era molt improbable. Per tant, teníem l'alcaldia gairebé garantida. Podíem governar en minoria i buscar aliances per a cada tema. Però aquesta no va ser una opció. Venim d'on venim, com deia, tenim voluntat d'entesa, i no ens vam ni plantejar un govern de 7. Perquè estem convençuts que governar una ciutat de prop de 80.000 habitants exigeix un govern fort, enriquit amb diverses sensibilitats.

I la primer opció des del mateix vespre la vam deixar clara. Sumàvem majoria amb Junts i podíem seguir el camí que hem recorregut plegats els darrers anys. Amb bona entesa general. Un equip amb opinions divergents en alguns casos, només faltaria,

però amb voluntat d'acord sempre. I sempre és sempre. Dels centenars de dictàmens i proposicions presentades en els 44 plens ordinaris del darrer mandat, no hi va haver ni una sola votació discordant. Cap.

Podríem haver sumat 13 regidors i seguir plegats. Però la política és pacte. Voler pactar. Voler sumar. Voler acordar. Tenir predisposició. Ser conscients d'on venim, assumir el que hem compartit, encerts i errors, fer-se pròpies les decisions que hem pres conjuntament, i tenir voluntat de tirar-les endavant. Amb els canvis que convingui, només faltaria. Però no posant-ho tot en crisi. Des de l'agror, l'agressivitat verbal, l'exigència desmesurada, la desconfiança, és molt difícil construir res. No podem començar de zero perquè aleshores ho aturàriem tot.

I ens dol, com han anat les coses. I no han estat dies fàcils. Hem passat mals de panxa. Literalment. I hem patit perquè som conscients del que implica tot plegat. Hi ha persones de l'equip de Junts que han estat companys nostres de govern, són persones que apreciem, amb qui hem treballat colze a colze, compartint moments de tota mena, però alhora gaudint d'aquesta feina apassionant. Vull agrair-los aquí públicament, en nom propi i del meu grup, la feina feta.

Però com deia la política és entendre's, és buscar i trobar complicitats. És acordar. I generar confiança. Nosaltres volíem sumar i hem trobat receptivitat, punts en comú i voluntat d'entesa amb els nous companys de viatge, el PSC i Impulsem. Amb ells hem trobat una voluntat inequívoca de tirar endavant els projectes engegats i consensuats, i també tenim molt clar que cal tirar endavant noves iniciatives per millorar la qualitat de vida de les persones.

Hem rubricat un acord ambiciós i engrescador. Tenint molt clar des del primer moment que hem de donar respostes que tinguin impacte directe, real i efectiu en la vida quotidiana de les persones. Treballar per fer front als problemes que la gent demana que resolguem. Donar respostes eficaces al repte de la promoció econòmica i industrial, combatre les situacions d'inseguretat i incivisme que poden comprometre la convivència, afrontar de manera prioritària el repte de l'habitatge,

incrementar esforços per una mobilitat més sostenible, o millora de la via pública, entre altres.

I sí, també, seguir tirant endavant i culminar els projectes iniciats que han estat fruit de grans consensos ja assolits amb els grups polítics, amb altres institucions, entitats i la ciutadania, molts dels quals ja estan iniciats. Perquè no són capricis d'un equip, són actuacions que desencallen grans qüestions pendents en aquesta ciutat, que es faran realitat a curt i mitjà termini, projectes de futur que tenen per objectiu crear o retenir talent, promoure l'ocupació, generar llocs de treball. Transformar la ciutat. I això també afecta el dia a dia de les persones.

Perquè els grans projectes de ciutat només són possibles amb l'esforç de molts alcaldes, de molts governs i de molta gent i per això és imprescindible fer-nos nostre el llegat dels que ens han precedit. Ens sentim orgullosos de tots aquells projectes que s'han treballat així: del Kursaal, d'Althàia, del Campus Universitari... i també estem molt il·lusionats per fer reviure la Fàbrica Nova, desenvolupar el polígons del Pont Nou i el Parc Tecnològic, tant temps encallats, o veure com el metro comarcal comença a ser una realitat alhora que transforma, enormement, el centre de la ciutat.

Revisar és sa, i tant, i s'ha de fer. Però el revisionisme permanent en temes que ja han generat grans consensos només ens porta a la paràlisi i la frustració, i no ens permet avançar.

Amb els nous companys de viatge ens separen alguns aspectes. No cal dir-ho. Si estiguéssim d'acord en tot seríem el mateix partit, i no és el cas. Però segellem un acord que és estrictament municipal i municipalista, per fer avançar aquesta ciutat, per construir conjuntament el futur. Treballarem des de Manresa i per a Manresa. I si en qüestions que van més enllà de la nostra ciutat tenim posicions discrepants, doncs respectarem el posicionament de cadascú. Perquè no creiem en els bàndols estancs, en els blocs inamovibles, perquè no estar d'acord en tot al 100% no impedeix no poder posar per davant els punts en comú. Estem conjurats a fer-ho. Perquè si no es fa cap cessió ni cap concessió, ningú no pactaria mai amb ningú i no

avançaríem. Perquè preferim afrontar la dificultat de gestionar un govern divers, que governar pensant que nosaltres tenim raó i tots els altres estan equivocats.

Tenint clar, sempre, que Esquerra és un partit amb valors republicans i més de 90 anys d'història. Una formació republicana i d'esquerres, i que es fa seus els valors que representa el republicanisme: la llibertat, la igualtat i la fraternitat, que actualitzats avui són el del compromís cívic, la solidaritat i la llibertat individual i col·lectiva dels pobles.

Una formació independentista, des de molt abans que l'independentisme fos majoritari. I que seguirà lluitant pels seus ideals. Arreu dels Països Catalans i també des d'aquest consistori, que disposa d'una àmplia majoria independentista.

Comencem doncs el mandat amb força, energia i il·lusió. Vull agrair personalment al regidor Anjo Valentí i al grup del PSC; i al regidor Joan Vila i al grup d'Impulsem Manresa la seva predisposició per arribar a aquest acord. Tenim feina, molta feina, i ens hi posarem de seguida. Amb la força i l'energia renovades. I també, que ningú no ho dubti, buscant de nou el consens. Treballant per assolir acords amplis per avançar conjuntament. Perquè tirar endavant la ciutat des d'aquest Ajuntament no és cosa del govern, sinó de totes i tots els 25 regidors i regidores que des d'avui i durant quatre anys ocupem aquestes cadires. Des d'aquí doncs llanço la meva predisposició absoluta a treballar conjuntament i a buscar sempre l'acord i l'entesa. I, des del primer dia, a recosir les confiances que s'hagin pogut trencar.

Com deia encertadament l'alcalde Sanclimens, **«cal parlar més amb els que no son dels teus que no pas amb els teus»**. Saber gestionar el conflicte de la millor manera possible, sempre amb respecte.

Comentava en l'anterior discurs d'investidura que la construcció d'una ciutat és una cursa de relleus, una successió d'esforços. Llavors i sempre m'he declarat hereu dels alcaldes que m'han precedit. Des dels republicans, Selvas, Prunés i Marcet. Dels que van defensar la ciutat després de l'esclat de la Guerra Civil, especialment de l'Emilià

Martínez, l'últim alcalde republicà; i dels alcaldes democràtics des de 1979. Joan Cornet, Juli Sanclimens, Jordi Valls, Josep Camprubí i Valentí Junyent. Llevat de Juli Sanclimens, a qui ja he esmentat i que recordem amb afecte, avui sou tots aquí i us ho agraeixo molt especialment.

Vaig agafar el seu testimoni com a alcalde fa 3 anys i continuo amb humilitat i il·lusió, sabent que no serà fàcil, però amb determinació. I tenint clares les paraules que ja he pronunciat en alguna ocasió, que va dir de l'alcalde Marcet, dirigint-se al poble:

«Volem que sigueu severs, implacables amb nosaltres. Si un dia ens desviem un mil·límetre del camí que acabem de traçar, cal que vosaltres amb la vostra força i amb la vostra autoritat ens emplaceu a retornar al camí en mala hora abandonat o a deixar la representació que ens heu concedit».

Alguns, abans d'iniciar el camí d'aquest nou govern, ja han començat a ser implacables i crítics. Alguns se senten decebutos pel camí que hem emprès. És legítim. El nostre propòsit des d'ara mateix serà fer-los canviar d'opinió.

Tenim projecte per afrontar el futur de la nostra ciutat. Volem transformar-la per fer-la més verda i sostenible, més dinàmica i que sigui capaç de crear llocs de treball, més inclusiva, més justa, pròspera i cohesionada, més culta, amb menys desigualtats i amb un Centre Històric ben viu. Una ciutat diversa; més feminista. Una ciutat que segueixi lluitant contra l'autoritarisme, la xenofòbia, el masclisme, la LGTBIFòbia i el racisme. Que defensi la llengua catalana com a eina d'arrelament i cohesió social.

Una ciutat motor d'un territori, que assumeixi desacomplexadament la seva condició de capital de la Catalunya central. Que abanderi la reivindicació de millors comunicacions, que lideri amb generositat el Bages i el conjunt de les comarques centrals. Una ciutat que sigui referència del país.

Formo part de la generació de persones nascudes ja en democràcia. Vaig arribar al món només dos mesos abans de les primeres eleccions en què es va investir Joan Cornet com a alcalde. Hem estudiat en català, hem pogut formar-nos com cap altre generació anterior. Però hem hagut de patir precarietat, crisis socials i econòmiques enormes. Avui tenim reptes immensos. Vivim una època convulsa, amb desafiaments planetaris que també hem de saber interpretar localment, com ara la crisi climàtica. Cal mirada llarga, emprendre polítiques valentes, compromeses, actives. Assumir riscos. Sabent que ens podem equivocar, però aprendre dels errors també és una manera d'avançar.

Vull ser l'alcalde de tothom, independentment de les opcions polítiques de cadascú i també d'aquelles persones que no han votat mai.

Vaig dir-ho fa tres anys i ho repeteixo: No m'agrada el conflicte i per minimitzar-lo cal abocar hores al treball i al diàleg. Crec modestament que ho he fet, durant els tres anys que fa que sóc al càrrec. Però em comprometo a esmerçar-m'hi més encara. Trepitjar carrer, tornar a tots els barris, conèixer i escoltar la gent, com m'agrada. Amb el conjunt del teixit social, econòmic, esportiu i cultural... Amb el món veïnal, amb les manresanes i manresans... I amb tots els grups polítics.

Aquest consistori, aquest ple municipal, tradicionalment ha estat un lloc de diàleg intens, de discussions fonamentades en posicionaments ideològics sovint contraposats. Però alhora hem sabut conservar el respecte, la bona relació personal, el treball en equip, la col·laboració, el *fair play*. No sempre és així a tot arreu. Espero, desitjo i demano que siguem capaços de mantenir aquest clima de treball i aquest respecte.

M'agradaria fer algunes reflexions i agraïments:

-En primer lloc, el més general de tots: a totes les persones, manresanes i manresans, que ens van donar suport, i a les que no. He entès el vostre missatge i treballaré sense descans per acompanyar-vos i ser al vostre costat.

-Tot plegat ho farem els polítics però també amb el personal de l'Ajuntament. Servidors i servidores públics, persones amb un compromís de servei insubornable. Amb recursos no sempre suficients, vosaltres sou també motors per fer avançar aquesta ciutat i millorar la vida de la ciutadania. Moltes gràcies per la vostra feina.

-Als que hi eren fins ara. Regidores i regidors que ens heu acompanyat els darrers temps i que ara empreneu nous camins. Un agraïment i una abraçada sentida. Ha estat un autèntic goig. Si m'ho permeteu, un agraïment a persones que han estat alguna cosa més que companys de grup, han estat un suport constant i que trobaré a faltar. La Cristina, el David Aaron, l'Anna i el Jamaa. Us porto al cor.

-Un agraïment especial a l'alcalde Valentí Junyent per aquests anys de treball conjunt. I per la confiança i el suport.

-A les persones del meu grup. Mariona, Pol, Tània, Lluís, Muntsa i Carles. Imprescindibles. I la gent d'Esquerra, executiva, militants i simpatitzants, per tanta i tanta feina. I pel suport i la pinya que hem fet.

-Als 25 regidores i regidors que sou aquí, ànims a tots plegats per la feina que ens espera. No ens avorrirem, segur. Tenim la responsabilitat i l'orgull de representar la ciutadania de Manresa. A tots els grups i als seus representants: Ramon, Anjo, Roser, Joan, Sergi i Immaculada. Gràcies i prenem nota de les vostres paraules.

-A la gent més propera d'aquesta casa, d'alcaldia-presidència, per la seva feina infinita i també per cuidar-nos, cuidar-me, i ser-hi sempre. Gràcies de cor. La Marta, la Fina, el Domènec, la Marisa, l'Alonso, la Iolanda, el Pep, el Joan Francesc, la Carmina, i el Joan. I a tota la resta de gent de l'equip.

Deixeu-me, també, fer un esment a l'àmbit més personal. Un agraïment a la meva família. Pel suport inestimable. Per estimar-me sense mesura. Per les abraçades, les paraules i els silencis. Mare, àvia, iaia Anna, iaia Rosa, Jordi, Fina, Mònica, Natàlia,

Bernat, Ivan, Isaac. Bruna, Arnau, Arlet, Maria. Als tiets, al padrí sempre present. A la llarga cosinada. I a tots els amics que hi són sempre i sense els quals seria tot molt més difícil.

I també al pare, que ja no hi és. L'home que em va inocular l'estima per la ciutat, la cultura i el país. Rigorós, constant i generós. Humil i senzill. Culte, intel·ligent. Humà.

Em sap greu repetir el que vaig dir fa tres anys, però crec que es força escaient per al dia d'avui. El 2019, dos dies després de les eleccions municipals, el pare m'escrivia una carta. I comentava que el repte de liderar la ciutat tindria moments agradables, però hi afegia: *«No et vull negar que patiràs en determinats moments i jo també, com a pare, patiré pels possibles problemes que hauràs d'afrontar, de resoldre i de solucionar. I en política, ja ho saps, dos i dos no fan necessàriament quatre i el ritme dels esdeveniments i sobretot els interessos, les enveges, les crítiques de la població i la sensació que no saps ben bé per qui estàs treballant, per molt que t'estimis la ciutat, desbordaran les teves emocions i pots arribar a sentir la buidor i la soledat d'una feina difícil i poc agraiada. Quan això passi, valora bé la possibilitat de comunicar les males sensacions a algú de confiança que et pugui ajudar a superar dificultats i a estimular el teu estat d'ànim. I sàpigues que jo estaré sempre disposat a rebre't i a escoltar-te per tal d'ajudar-te a disminuir les tensions que puguis tenir i afrontar-les amb serenor i amb optimisme».*

I acabava: *Estic convençut –deia- que em necessitaràs poc. Però no en dubtis gens: jo seré on he d'estar. I allà em trobaràs sempre disposat.*

No va poder ser, malauradament. Tenia raó que hi ha hagut, i hi haurà moments complexos com els que ell preveia. Per això he trobat a faltar, especialment aquests dies, la seva pau i la seva saviesa. Afortunadament he tingut altres persones de confiança. Però l'he enyorat molt, altra vegada, i alhora l'he sentit proper. Gràcies, pare.

Els que ens dediquem a aquesta feina sabem el pa que s'hi dona. Però de la mateixa manera que diem sempre que treballem per les persones, per cuidar-les i ser al seu costat, també m'agradaria fer una petita reivindicació que nosaltres també ho som, de persones. Amb encerts, amb errors. I amb sentiments. Hi posem majoritàriament tot el nostre esforç i les hores que fan falta. I se'ns ha d'exigir al màxim. Com deia l'alcalde Marcet: sigueu implacables amb nosaltres. Per això hi som. Però penso que no és dolent recordar que, abans que res, també som persones humanes.

Vull acabar amb un últim missatge. Deia al principi que algunes decisions d'aquests dies i idees d'aquest discurs em van venir corrent per l'Anella Verda. No totes, perquè hauria d'haver corregut una maratón, i no és el cas.

Però torno a l'extraordinària Anella Verda, un dels actius que tenim com a ciutat, perquè em serveix d'exemple per fer una crida general a mirar la ciutat amb ulls positius. No seré jo qui negui que hem de millorar molts aspectes d'aquesta nostra Manresa, que tenim febleses i amenaces. Que hem de lluitar per seguir avançant. Però tenim una ciutat mil·lenària amb història i patrimoni. Amb uns equipaments i una vida cultural i un calendari festiu espectacular. Amb desenes i desenes d'entitats de tota mena i un potencial social extraordinari. Amb gent meravellosa.

Per què no ens ho creiem una mica més? D'aquesta setmana, dos exemples a la premsa: una entrevista a un manresà que viu a Madrid, que explicava que de tant en tant té necessitat de tornar i de fer un volt pel nostre Passeig, que troba un lloc preciós. I un altre, el bon amic i entrenador del Centre d'Esports Manresa, el Ferran Costa, que de Castelldefels va traslladar-se a la nostra ciutat, on viu fa sis anys. I ara que s'acomiada del club, el periodista l'interroga sobre Manresa. Li demana literalment si la percep com una ciutat grisa i mediocre. I ell respon que no en té res, de grisa. Que és una ciutat amb caràcter propi, amb molt racons per delectar-se; on, per exemple, ha pogut⁴ menjar molt bé, i amb un entorn natural que ha pogut descobrir i gaudir. El Ferran diu que, decididament, Manresa és casa seva.

Tant de bo expliquem arreu aquesta ciutat i el seu potencial. No hi ha millors ambaixadors que nosaltres mateixos. Siguem crítics però alhora participem, estimem i fem créixer plegats aquesta ciutat que ha sabut sempre tirar endavant i superar dificultats majúscules.

Una ciutat que, en termes d'Espriu, desitgem rica, culta, neta, desvetllada i feliç.

Per part meva, hi posaré tot l'esforç, la dedicació i les hores que facin falta.

Moltes gràcies a tots i a totes.

Visca Manresa, i visca Catalunya!

Manresa, 17 de juny de 2023